

at Sundhedsstyrelsen som Regel skal høres om Sager, som Ministeren skønner kræve lægekyndig eller apotekerkyndig Indsigt. Vi mene, at naar, som det er udtalt, Ministeren skønner, at Sagens Afgørelse kræver saadan Indsigt, bør Erklæring fra saadan Side ogsaa afgives, og der bør ikke være nogen Mulighed for, at man kan undlade at indhente denne. — Det andet Forslag gaar ud paa at indføre et Indskud, som blot giver et Eksempel paa Sager, der kræve lægekyndig Indsigt, nemlig „Budgetsager af denne Art“, altsaa af en saadan Art, at Ministeren skønner, at de kræve lægekyndig Indsigt og Besvarelse. I Virkeligheden mener jeg, at disse to Ændringer ere mindre betydelige, og at de neppe i enkelte Tilfælde vilde kunne sætte Ministeren i Forlegenhed, saaledes som den højtærede Minister udtalte ved første Behandling. Den højtærede Minister tænkte paa det Tilfælde, at der i sidste Øjeblik under Forhandlingen med Rigsdagens Udvalg eller et af Rigsdagens Ting kunde opstaa Spørgsmaal, som krævede hurtig Besvarelse, og at der saa maatte være en Udvej for ham til at undlade at kræve den Erklæring fra sagkyndig Side, som han ellers som Regel vilde have indhentet. Jeg mener, at denne Forudsætning ikke let vil kunne indtræde, eller at den overhovedet ikke vil kunne indtræde. Det forekommer mig, at det ikke kan tænkes, at saadanne Spørgsmaal kunne fremkomme i sidste Øjeblik uden forudgaaede Forhandlinger. Under Sagens Forberedelse, f. Eks. under Finanslovens Forberedelse, vil Sundhedsstyrelsen allerede være hørt om de opdukkende Spørgsmaal og have udtalt sig om de forskellige Muligheder, af hvilke Ministeren under sit Ansvar i det afgørende Øjeblik naturligvis har Ret til at vælge dem, han vil. Thi Sundhedsstyrelsen er hørt i Forvejen og har faaet Lejlighed til at udtale sin Anskuelse. Jeg tror derfor ikke, at den Forlegenhed, som Ministeren tænker sig, kan indtræde i dette Forhold ved at udskyde Ordene „som Regel“ og ved at indføre den Bestemmelse, at om Budgetsager af den Art maa Sundhedsstyrelsen ligeledes høres.

Det Ændringsforslag, vi have stillet til § 5, har mindre Betydning og giver jo kun Ministeren friere Hænder end Lovforslaget til at give Bemyndigelse til at indkalde de ekstraordinære Møder med samtlige Embedsmænd eller med tilkaldte Mænd af sagkyndig eller repræsentativ Art, end Lovforslaget i og for sig vilde hjemle ham, ved at udskyde disse Ord „i hvert enkelt

Tilfælde“. Med Hensyn til den Tilføjelse, vi foreslaa til § 11, gaar den jo ud paa i en lempet og forandret Form at indføre det, som Kommissionsudkastet i denne Henseende havde foreslaaet angaaende Muligheden for den mundtlige Forhandling mellem Sundhedsstyrelsen gennem dens Repræsentant med Ministeren. Der var nemlig slet ikke nogen anden Mening med denne Bestemmelse — men det kan indrømmes, at den maaske var noget uheldigt formuleret — end at frigøre baade Ministeren og Sundhedsstyrelsen for et snærende Baand med Hensyn til Forhandlingsmaaden. Det, Bestemmelsen tilsigtede, var at hjemle den naturlige Forhandlingsmaade, som ogsaa enhver Minister fører med sine egne Embedsmænd i Centraladministrationen, nemlig blandet skriftligt og mundtligt, alt efter Omstændighedernes Medfør. Dette mene vi altsaa er udtrykt nu paa en saadan Maade, at det ikke kan vække de Betænkeligheder om ekstraordinære Pligter for Ministeren, hvorom han udtalte nogen Frygt ved første Behandling, men Bestemmelsen legaliserer i Virkeligheden i denne Form kun det, som Ministeren nu allerede følger, og ganske naturligt enhver Minister maa følge, naar ikke Forhandlingerne skulle blive utaalelig besværlige.

Endelig er Ændringsforslaget til § 15 med Tilføjelsen om, at den aarlige Beretning offentliggøres, jo tilstrækkeligt motiveret ved mine Udtalelser under forrige Behandling, og jeg antager ogsaa, at den højtærede Minister vil kunne slutte sig dertil, ligesom jeg ved min Anbefaling af Forslaget vil udtale det Haab, at det fra den højtærede Ministers Side ikke vil møde nogen Indvending.

Justitsministeren (Svend Høgsbro): Min Stilling til de foreliggende Ændringsforslag vil være tilstrækkelig tilkendegivet ved mine Udtalelser ved Lovforslagets første Behandling. Jeg skal derfor nøjes med ganske kort at betone, hvorledes den er overfor hver enkelt af de 4—5 foreliggende Ændringsforslag. Ændringsforslag 1 a er jeg, om jeg maa bruge det Udtryk, heist fri for. Jeg anerkender tilfulde den milde Forklaring, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gav deraf og vil selvfølgelig, hvis Ændringsforslaget vedtages i den endelige Lov, og jeg skal benytte Loven, henholde mig til den Fortolkning, det ærede Medlem gav, endog med en Tilføjelse, som jeg ikke tvivler om, at det ærede Medlem vil give mig Med-